

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 19 грудня 1985 року

№ 151 (3658)

Ціна 2 коп.

РЯДОК У РАПОРТ

ПОПЕРЕДУ — СКЛАДАЛЬНИКИ

Комсомольці і молодь Олександрійського електромеханічного заводу прагнуть зустріти наступний партійний з'їзд вагомими трудовими здобутками. Про це свідчить ритм соціалістичного змагання. Рапортували про виконання виробничих завдань 1985 року КМК по складанню малогабаритних трансформаторів складального цеху № 101 (бригадир Л. В. Клименська, групкомсорт С. Назарець), КМК по складанню магнітного пускача в оболонці зі складального цеху № 202 (керівник О. І. Саламанова, групкомсорт О. Мамич), а також одразу три споріднені бригади зі складального цеху № 110 — наладчики контрольно-вимірювальних приладів та автоматики.

О. ШАБАНОВ.
м. Олександрія.

І взимку не спадають на дої молока на МТЗ колгоспу імені Шевченка Ульяновського району. Якою завідує комуніст Василь Денисович Кравець. До дня відкриття XXVII з'їзду КПРС цей колектив вирішив виконати квартальне завдання. Нині тут щодоби одержують від корови по дев'ять кілограмів молока. Серед молодих доярок першість утримує Катерина Грабчан, котра вже має на своєму рахунку більше 4500 кілограмів молока. На неї рівняються О. Морозова, Л. Олихнович, Г. Грабчан, О. Татчук, П. Кондратюк, інші доярки.

На знімку: зліва — молоді працівники ферми Петро КОНДРАТЮК, Володимир ОЛИХНОВИЧ, Людмила ОЛИХНОВИЧ, Олена ТАТЧУК; справа — Катерина ГРАБЧАН.

Фото В. ГРИБА.

ДЕ Є КЛЮЧ ДО НАСНАГИ

Коли я зустрічаюсь з керівниками виробничих підприємств і цікавлюсь справами їхніх колективів, перше, чую від них таке: «Все в порядку. Все на робочих місцях». А як це важливо, якщо людина здорова, працездатна, працює потворному, з повною віддачею сил! Тож нерідко в ході роботи по пропаганді фізкультури і спорту, переконані, нормативів і вимог комплексу ГПО, наші активісти підкреслюють, що здоров'я трудівника села, то не лише його особисте, то частка загальної національної надбавки.

В Оникієвому про фізичне загартування всіх жителів села дає правління та партком колгоспу, виконком сільської Ради. Передусім ця турбота проявляється в тому, щоб створити належні умови для занять фізкультурою і спортом. У селі є два спортзали, стрілецький тир, комплекс простих спортмайданчиків. Найбільш популярні старти з багатоборства ГПО, змагання спортивних сімей, турніри під девізом «Всією бригадою — на стадіон!», на пригад пам'яті колишнього

головни нашого колгоспу Героя Соціалістичної Праці О. П. Махінська. Регулярно влаштовуються також легкоатлетичні пробіги. Більше п'ятдесяти юнаків я треную в секції боксу.

Кращі виробничники колгоспу стають провідними спортсменами, розрядниками, рекордсменами колективу фізкультури, входять до складу збірних команд району. Серед них — помічник бригадира тракторної бригади А. Коба, слюсар С. Скліфус, комбайнер А. Івахов, ме-

ханік М. Кішка, доярка Т. Климчук.

І все ж ми бачимо ще немало проблем, які заважають сповна активізувати спортивно-масову роботу. Хотілося б мати зразковий стадіон з секторами, де є гумово-бітумне покриття, плавальний басейн. Прикро, що в групах «Здоров'я» на стартах колгоспної спартакіади ще мало жінок і дівчат.

Керівники колгоспу вирішили приступити до будівництва нових спортивних споруд. Колгоспними стипендіантами стали два кращих багатоборці ГПО, які тепер навчаються в інституті фізкультури.

У проекті Основних напрямів економічного і соціального розвитку СРСР на 1986—1990 роки і на

період до 2000 року у розділі X «Соціальний розвиток, підвищення рівня життя народу» в останньому параграфі зазначено: «Сприяти підвищенню масовості фізкультури і спорту. Розвинути фізкультуру і спортивну роботу і поліпшити її організацію за місцем проживання, трудової діяльності і навчання. Зміцнити матеріальну базу спортивних організацій». І хоча тут доповнено таке: «В кожному колективі фізкультури підприємства, колгоспу, крупної організації мати типовий стадіон, плавальний басейн, стрілецький тир, інші спортбазу і використовувати їх для всіх, не залежно від відомчої належності». Говорю про це тому,

що інколи заводчани прогні того, щоб їх базу використовували студенти вузів, а керівники шкіл заперечують тому, аби на їх спорткомплексі тренувались колгоспники. Ще більше неув'язок, неузгоджень у діях спортивних товариств. Гадаю, координувати роботу по виконанню спортивних споруд не повинен кожес сам по собі, а спорткомітет. Якщо ж ми будемо проситися до «сусіда» в спортзал, вагомий зрушень в нашій роботі по фізичному загартуванню трудящих, не матимемо.

В. ПЕТРАЧЕНКО,
заступник голови колгоспу «Победа» по роботі з молоддю, майстер спорту СРСР.
Маловісківський район.

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТИ ДОКУМЕНТІВ ДО XXVII З'ЇЗДУ КПРС

СУСІД ВИНЕН?

Інтерв'ю з відстаючим КМК

КОР.: Згода, згідно з яким приведу зустріч?

А. БАХТІН, бригадир КМК облицювальників СУ № 2 тресту «Кіровоградмискбуд»: Ні... Та, мабуть, не про успіхи говорити...

КОР.: Справді, факти свідчать, що єдиний в управлінні комсомольсько-молодіжний колектив виробничих завдань останнього року п'ятиріччя не виконує. Як би ви, Андрію, як керівник, прокоментували це?

А. БАХТІН: Однозначно й не скажеш. На мій погляд, шукати причину — а ми для себе її знайшли не вчора — треба не в умовах роботи, а в самих працівниках. Поясню, що маю на увазі. Не треба казати, яка різниця між виробничим процесом в бригаді і працею окремого працівника — «одноосібника» (саме так сьогодні робітники зовуть працюючих за індивідуальними плановими завданнями). У чомусь підвів тебе сусід — пасуєш і ти сам, а за тобою принаймні декілька наступних працівників. Крім того, а це, очевидно, і сталося у нас, — негативну роль відіграв й установча на стереотип «якщо вона дозволяє собі байдики бити, то чим я гірша!...». А, коли до цього додаються й сутю виробничі ускладнення, картина виходить і геть похмура. Відверто кажучи, тепер ця вся історія вже в минулому. Ритму поступово набираємо...

КОР.: ...та хай нагадування послужить ще одним профілактичним заходом проти повторення вашого випадку і серед інших КМК. Отже?

Таміла ГРИЗОГЛАЗОВА, групкомсорт бригади: Що там казати — згадуємо їхні «вибрики» з почуттям одночасно й сорому, і образи. Незручно тепер признаватися, що, здавалося б, жменька «білих ворон» наробила в колективі такого шалесту. А образливо, що так і не спромоглися зрозуміти, як можна було зареєструвати по-іншому, щоб бригада не осиротіла одразу на трьох облицювальників. Я про Олену Алдошину, Віру Євдокимову та Валю Корнюшину кажу. Власне, тільки від Олени йшла «смуток». Віра і Валя були підпісниками. Хто відає, можливо, якби не загинула Олена, працювали б дівчата в КМК? Щоб бути до кінця точними, додаю: ці дівчата й нині вважаються членами нашої бригади...

КОР.: «Мертві душі»?

Т. Г.: Вони. Фактично жодна з них не працює поруч з нами, тільки по списках їх і можна знайти. Як пішли за «вожаком», так і не повернулися. Працює Олена півгодини-годину. Потім, наче за командою, кидає кельму і залишає ро-

боче місце. На запитання сусідів чи бригадира, куди, відверто зневажливо кидає: «Моя справа, відчепіться». Питали й опісля, у спокійніший обстановці. У відповідь — ті ж грубощі. Повірте, хотіли з'ясувати все якнайщиріше, по-простому.

Людмила ЦУГУЙ, облицювальниця: Помітила за дівчиною своєвольність уже з самого початку — у бригаді я майже з моменту її створення. Тоді подумалося: що ж, бувають і такі люди, надміру «принципові». Та скоро пересвідчилася: з такими дівчатами працювати в одному колективі неможливо. І, повірте, дивувалася — як то інші можуть сліпо підпадати під згубний вплив. А згодом згадалася — ці дівчата мали причіпку: збої у виробничому ритмі. Не раз «загортали» в очікуванні матеріалів чи розчину по кілька годин, а то й до обідньої пори — і це при початку роботи о восьмій ранку. А порушникам тільки цього й треба! Прогнули подеколи сягати й тижнів!...

А. БАХТІН: Як слова не діяли — що залишалося робити? «Бити» по адміні-

стративній лінії. Та чого ми досягли? Аж нічого. У відповідь на мої доповідні керівництву управління чулися лиш фрази типу: «Погано працюєш з людьми!». Не вдавалося мені й не вдається понині довести, що оті мої письмові скарги — останній спосіб повернути дівчатам голову в потрібному напрямку. Інакше не вдавалося... Ну, а щодо виробничих причин, то тут Люда права також. Хвилювання внутріколективні — одне, а проблеми зовні — дещо інше. З нового року будемо знати чітко: укрупнимось до окремої спеціалізованої бригади, чи вже точно працюватимемо по групах на різних об'єктах. Бо до сьогодні питають як з бригади, а практично колектив щоразу розбитий на кілька окремих групок розкиданих по різних кутках міста.

І. КУЦЕНКО,

спецкор «Молодого комуніста».

м. Кіровоград.

ПІСЛЯМОВА. На будівництві першої для селища Нового поліклініки працює єдиний КМК облицювальників — і той у відстаючих. Прикро. Гнітюче враження безперспективності подальшої роботи бригади підсилює й ще один факт. До нього, його проблем нікому немає діла — ні керівництву СУ № 2, ні комсомольському етажерковому управлінню Олені Мануйлової, ні працівникам Кіровського районного комітету ЛКСМУ м. Кіровограда. Редакція чекає конкретної і ділової відповіді.

О ЯК НАВЧАЮТЬ НАС

О ЧОМУ СЕРДИТА ПРОДАВЩИЦЯ?..

О ВІДПИСАЛИСЯ

В обговоренні листа мешканця обласного центру М. Кисиленка, опублікованого у газеті 17 жовтня, взяли участь покупці і продавці, жителі різних населених пунктів області, члени комсомольсько-молодіжного колективу в торгівлі («Молодий комунар» за 16 і 26 листопада). Сьогодні ми продовжуємо розмову.

ДВА місяці тому надрукований лист М. Кисиленка, а й досі пам'ятний нам. Читали тоді його й дивувалися: невже такі продавці можуть працювати в сфері обслуговування? На роботі, яка вимагає постійної уваги до покупця, чемності, вічливості, привітності? Адже від того, як поведеться за покупцем, залежить: заведе він до магазину ще раз, чи буде шукати потрібний річ в інших магазинах.

Вона ж, ця дівчина, колись також назчалась — як собі уявляла майбутню професію? Адже, здається, що вже простіше: поради, запропонувати, запросяти ще раз до магазину — а покупця тоді жодної претензії, одні лише подяки. Скільки ми були з дітьми на практиці, то не те щоб скарги — ні одного навіть малого нарікання не чули. Бо пам'ятали слова, відомі кожному: «Ніщо не ціниться так дорого і не коштує так дешево, як вічливість».

А тут раптом у молоді дівчини така байдужість, така неповага і до покупця, і до тих, хто назвав їх. Хіба нас так учать робити? Нас учать тільки доброму. Вчать уважності, поваги до покупця, вчать

ром професії, випадково потрапила за прилавок. І від того ми всі тільки програємо.

У нас щоденна робота за прилавком попереду. І навіно було б гадати, що кожен робочий день буде святом. Але якщо в книгу скарг і пропозицій люди записуватимуть побажання і подяки, а не обурення і скарги — це принесе радість і усвідомлення потрібності людям, суспільству. До такої роботи ми готуємось уже зараз, на це нас орієнтують наш навчальний заклад.

**Н. НАГОРНА,
Н. АЗАМАТ,
учениці третього курсу
Кіровоградського
технікуму радянської
торгівлі.**

* * *

С ТЕЖУ за розмовою, яку веде газета про культуру обслуговування населення і вирішила взяти участь. Я не продавець і ніколи продавцем не працювала, тож хай не думають читачі, що захищаю саме через це продавців. Захищаю тому, що ми, покуп-

не бубликом... І я перекидаю цілий лоток хліба, поки ту «вісімку» знайду...

Правду сказала продавщиця. Треба й нам поважати їхню працю.

В. КОСТЮК.

м. Світловодськ.

* * *

ЖИТЕЛЬКА обласного центру М. Мизин написала в редакцію про те, як безцеремонно погостазилась до неї у відділі азуття районного універмагу на Балахівці («МК» за 16 листопада — «Повернулася до мене спиною»). Редакція отримала відповідь від директора кооперативного універмагу Кіровоградської райспоживспілки В. К. Данчул:

— Газетну публікацію обговорено на зборах колективу універмагу 19 листопада. Критику визнано справедливою. Факти, наведені в листі М. Мизин, підтвердились. Завідуючий відділом «Взуття» Л. А. Дзядевич вказано на низький рівень виховної роботи, яка проводиться з продавцями.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Ось таке реагування. На зборах, виходить, говорилось не конкретно про випадок, який наробив честі всьому колективу, а йшла мова про культуру обслуговування взагалі. Назвіть вказано завідувачу відділом!

Говорити взагалі простіше й легше. Покарати винних, попередити подібні прикрі випадки — про це в колективі не дбають. Принаймні такий висновок редакція робить із відповіді директора універмагу. Думається, що працівники торговельного закладу переглянуть рішення своїх зборів (зіднинні є приклад поговорити й про формалізм) і зроблять конкретніші висновки з критики.

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

Чому так?

сумлінно ставитися до своєї роботи. «Етика», «Естетика», «Психологія», «Виробниче навчання» — хто добре студіював ці курси, ніколи не буде поганим продавцем. Саме тут ми вчимося того, чого так бракує тій молодій дівчині з магазину «Турист».

Чому все-таки трапляються такі неприємні випадки? Думається (і про це вже говорив не один учасник розмови), що людина знаходиться не на своєму місці: поспішила з вибо-

рці, часто самі винні і зазжди киваємо на тих, хто за прилавком. Ми навіть не зважаємо на те, яка монотонна у них робота.

Такий ось приклад. Купувала хліб у магазині. Продавщиця — сердита. Я, будучи в гарному настрої, жартома запитала, чого, мовляв, така зачурена?

— Хіба не зажуришся? — відповіла продавщиця. — Ось тільки що одна жінка вибирала булочки: це підгоріла, а це пом'ята, знайди їй булочки вісімкою, а

«Коли б редактором був я...»

ОГЛЯД АНКЕТ

Перед нами добірка «Анкет читачів газети «Молодий комунар», заповнених старшокласниками середньої школи райцентру Петрового. Майже всі з них, хто відповідав на запитання анкети, хотіли б у наступному році попрацювати про внесок комсомольців у п'ятирічку, про їх працю на ударних комсомольських будовах.

Одним із найважливіших пунктів анкети ми, журналісти «МК», вважаємо такий: «Які нові рубрики чи тематичні сторінки ти запропонував би газеті?», адже в ньому, як правило, містяться пропозиції не загальні, а конкретні. Саме читачі підказали газеті рубрики «Автограф для читачів «МК», «Суботній кур'єр», «Сторінки історії» тощо.

«Вікно в природу» пропонує Юлія Булах. А Тетяна Корнієнко хотіла б бачити на сторінках газети матеріали під рубрикою «Тема для роздумів». Дівчина, очевидно, хоче, щоб після їх опублікування газета вміщувала думки читачів. Ми це робимо час від часу і, як намі помічено, найчастіше привід висловитися читачі знаходять в публікаціях під рубриками «Грані моралі», «Особисте», «Служба сервісу», «Увага: підліток», «Тверезість на кожен день».

«Коли б ти був редактором, то найбільше мате-

ріалів друкував би про...» — є в анкеті й таке питання. «Про життя зарубіжних ровесників, бесіди на міжнародні теми», — одностайні в своїх бажаннях Ірина Саламан, Світлана Ярмол, Віктор Вербовий, Тетяна Лазаренко, Валерій Висоцький, Алла Ковтун, Олена Вагнер та інші. За подібними пропозиціями читачів ми вже вели свого часу тематичну сторінку «Світлогляд», спеціаліст «Думаємо, боремося, живемо», котрий якраз і присвячений темі, що цікавить молодих петрівчан. Стежте й за рубрикою «Планета»: там газета друкує одержані з телетайпної стрічки ТАРС новини з різних країн під заголомком «Життя молоді за рубежем».

Коли б редактором була Тетяна Довгунік, вона частіше б писала про нові книги. В газеті є рубрика «Думки, відгук, рецензії». Під нею і вміщуються анотації до нових видань. Про них розповідається й у виступах бібліотечних працівників. Частіше апонсувати вихід нових книг береться знову ж «Суботній кур'єр».

«Давайте більше поради молодим господарям», — просить Олена Калинчук. Згодні з цією метою вводити рубрику «Маленькі хитрощі», яку плануємо зробити своєрідним уроком домоводства.

Ох, і нелегкий шлях до вершини.
М. Світловодськ.

Фото В. СТРИГУНА.

Семен КУРИЛО

[Закінчення. Поч. у №№ 144, 146, 150].

Звернули на ґрунтовий шлях. Ліс підступав до самої дороги. Капітан з надією думав про оперативні цілі, які слідкували за ними «на хвості», підстраховували його. Як би цей різкий поворот не збив їх із сліду. Проїхали незвичайно річку. Мотор заревів, і зразу ж стих.

Михайло ніби нехотів зліз з підніжки, відирив напост, нахилився. Він, відчувалося, не поспішав, Глянув на ішці, кивнув Павлу. Той доломив оперуповноваженому вийти, сам став за спиною.

— Чого диситесь, допомагайте, — наче з пересердя кинув здоровило, але по асьому видно, що він і не намагався поратися біля двигуна. В правій руці тримав тяжкий гайковий ключ. Щось в його руках і частому диханні Пашки за спиною почулося Олександр підозрілим. Невже все-таки... Тільки подумав і зразу почу:

— Ось що, гість ростовський, поговорити треба...

«Прибрати надумали...» — поміркував капітан. — Там в селі не вийшло, тут вже не відпустять. Ліс який глухий, темно. А хлопців нема, видно, не помітили, як повернула машина, проскочили мимо. Що ж, треба приймати виклик. Ще невідомо, чия візьме». Недарма ж він краще всіх у відділенні володів прийомами самооборони.

Вдаліні почулася турбіта двигуна, і по верхів'ях дерев прорізали відблиски автомобільних фар.

— Та й про що говорити хотів? — з викликом запитав Олександр Олексійович. — На добро моє зазіхнули, частна майно здалася?

— Та ти що, я з приводу курива, — злякано загрозив Тарасов. А машина була геть близько. Двоє співробітників вибіралися з кузова.

До капітана підсунули його підлеглий Євген Георгієв, але вигляду не подав.

— Застягли, допомогти чи що? Поїхали разом. Воно і веселіше буде, і зручніше.

«Молодець, Женю, — подумав старший оперуповноважений, — своєчасно приїхав».

Далі їхали одна машина за другою. «Приятелі» Олександра синувато мовчали, а він відирито знущався над ними.

У нас з Ростова так не роблять. Свій свого, ех, ві!

— Та ми що, — виправдовувався Михайло, — і в голосі такого не думали.

— Сорогата! — все більше розпалювався «ростовчанин». — Вам відправити на той світ людину, що плюнути.

* * *

Все було розраховано з точністю до однієї хвилини. Оперативна група була наготові. Оповідні на вокзальній площі зупинилося таксі, із якого не поспішавши вийшов Тарасов до чайної. Тут його чекав Олександр. Запросив перенурити.

— Дуло і п'ять десятків патронів під сидінням, — кинув він, — бери і чекай мене...

— Гаразд, — кивнула головою капітан і визирнув у вікно.

На стоянці зібралася велика черга. І першими в ній, як і умовилися, були передодняті працівники міліції. Зараз він разом з Пашкою підійде. Люди хвилюються. Тарасов, у якого зовсім інша мета, відмовиться їхати. Самі настирливі будуть піднімати шум, гам, і тоді, хоче Павло чи ні, а доведеться дати пояснення у відділі.

Там воно і сийшло. На лайку відреагував працівник ДАІ.

— Чому він нас не хоче везти? — кричав молодий хлопчик з бунетом троянд.

— Лівий рейс, кітоса їде, — сказав інший.

Але обоє зразу замовкли, коли побачили, що офіцер витяг із-під сидіння таксі пістолет з патронами. В той же момент рука одного із пасажирів лягла на плече водія.

«Добре, що хоч «ростовчанин» астиг змитися, — в ликоманці думав Тарасов. — На нього все і звалою».

А гість із Ростова і не думав ховатися. Він ждав Михайла. Зайшов на колгоспний ринок, сів за пизною бочкою і чекав. Значить, Тарасов затриманий. Все їде по плану. Зараз, куди б не пішов той, і де б не поставив машину, міліціонер знайде привід затримати шофера, там дорога перекопана, а тут нежданно перенесли знак зупинки. А ось там знайомий серпантин у формі. Лице спокійне, назіть байдуже. Хвилюється, а не помітиш.

Із-за позороти з'явився грузовик, той самий, на якому їздила у Зовчанськ. Михайло глянув в одну сторону, другу, прицілюючись, де б його зупинитися. Помітив капітана, заглушив двигуна.

— Все в порядку, інструмент у кузові, — замість привітання сказав він.

— Добре, — відповіла оперуповноважений, і обоє повернули до кабіни. Та поряд раптово виріс міліціонер.

— Чого це ви правила порушуєте? Хіба не бачите, що тут заборонено зупинятися? Ваші документи.

Михайло недбайливо подав шоферські папери.

— Дрібниці, друг. Пробач, не знав. І ще вчора тут не було ніякого знаку.

— А це у тебе що? — І працівник заглянув у кузов. Нахилився через борт, щось потримав у руках. Великий лантух задзвенів залізом. Кременний грабінник увесь зібрався, мовби до стрибка, але, зустрівшись суворою поглядом «ростовчанина», зрозумів усе.

* * *

— Товаришу полковнику, дозвольте доповісти, — почав було Олександр Олексійович, але Лукашук зупинив його.

— Молодець, все було як по нотах, — і по-батьківськи підтримав, — якщо відверто — то добре, мабуть, перехвилювався в хаті з підвалом?

— Було дещо. Спасибі Євгену, своєчасно астиг, Діля бездорганно, як і вся оперативна група. Мене зараз більше всього хвилює той самий водій, який мене вивів на Тарасова. Як у нього тепер?

— Все в порядку. Не залишили його люди один на один з горем. Недавно Василь Петрович квартиру одержав.

— Спасибі.

— Тобі треба відпочити, — сказав полковник, — поговоримо про все завтра. А наші експерти вже зробили висновки про те, що кулі, якими був поранений сторож у Руській Лозові, випущені з пістолета «ТТ», ревізованого у Тарасова. Буду доповідати генералу, а ти — додому, там, мабуть, вже зачепалися.

Вечірнє сонце позолотило шибки вікон. Син не відводив очей від рук батька. Цупкими пальцями Олександр Олексійович бережливо тримав невеличку модель парусника. Сьогодні вони з сином закінчать її, навіть забув про те, що було перед цим, зустрічі, ороги... Зараз він зайнятий одним. Ось залишилось анікити вітрила, а потім, в неділю — така поїздка в Донець. Уявив собі тиху річку, по якій легко пливе їхній парусник, а по берегах стрункі верби і схилені над водою розлогі планучі верби...

Переклад з російської Р. ЛЕОНІДОВА.

(Наступний номер «Молодого комунаря» вийде завтра, 20 грудня ч. р.).

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

МОДА І МИ

ІНФОРМУЄ

Одяг сьогодні — це ніби візитна картка для кожного з нас. Мода вередлива, мінлива. Сьогодні модельєри працюють, урахувавши всі побажання замовників.

У житті кожного з нас бувають такі події, коли без ошатного вечірнього вбрання не обійтись. Вам хочеться мати сукню, яка була б і до лиця, і, звичайно, модною, та ще й єдиною в своєму роді. У такому разі ви або шиеєте самі, або звертаєтесь до ательє індошви. Там дадуть пораду щодо вибору тканини і фасону, враховуючи вашу особистість, пошиють вбрання.

Вечірню сукню чи просто гарну сукню модного покрою із легкої тканини ви можете замовити в ательє:

- № 1 — вул. Леніна, 8;
- № 2 — проспект «Правди», 11;
- № 3 — вул. Леніна, 23;
- № 5 — вул. Компанійця, 69;
- № 6 — вул. Ленінградська, 85;
- № 7 — вул. Героїв Сталінграда, 109;
- № 8 — вул. Радянська, 2-а;
- № 9 — вул. Уфимська, 6-а;
- № 10 — вул. Барболіна, 16;
- № 11 — площа Декабристів;
- № 12 — вул. Сугокліївська, 15;
- № 14 — вул. Варшавська, 2-б;
- № 16 — вул. Київська, 95.

Костюм для чоловіків був і залишається першою необхідністю. Без нього не обійтись на урочистих церемоніях. У ньому ходять до театру, на концерти. На роботу переважна більшість чоловіків також полюбляє одягати традиційний костюм.

Зробити замовлення на пошиття костюмів та іншого чоловічого одягу ви зможете у всіх ательє нашого міста.

РАДИМО ВАМ, ШАНОВНІ ТОВАРИШІ, НЕ ЧЕКАТИ НАСТАННЯ ВЕСНИ, ЩОБ ПОТІМ ПОНОВИТИ СВІЙ ГАРДЕРОБ, А ВЖЕ ЗАРАЗ ЗАМОВИТИ В АТЕЛЬЄ НЕОБХІДНУ ВАМ РІЧ.

Як відомо, капелюшки є одним із найважливіших доповнень до вашого одягу. Капелюшок необхідний у будь-яку пору року. Чи то солом'яний, фетровий, хутряний... Не дивно, що головний убор вибирають, щоб він не лише пасував до обличчя, але й гармонізував з одягом, доповнював його.

Багато майстерності, художнього смаку необхідно нашим модельєрам і майстрам для створення таких капелюшків і хутряних шапок, які б мали попит у замовників, відповідали сьогоdnшній моді.

В ательє по пошиттю капелюхів та хутряних шапок працюють кваліфіковані майстри.

Зараз зима. І без хутряних шапок, звичайно, вам не обійтись. Тож зверніться в ательє № 13, що знаходиться по вул. Леніна, 16;

в майстерню № 2 по вул. Компанійця, 69, а також в будинок побуту «Інгул».

У хутрянній шапці, яку пошиють вам у цих ательє та майстерні, вам не буде страшний найлютіший мороз.

У цих же ательє та майстерні можна зробити замовлення й на пошиття картузів із шкіри та шкірозамінника.

Хто не замилується гарною вишивкою на сукні чи кофтині! Та й чоловік одягнув бх вишиту сорочку. Адже вишивка ніколи не вихо-

УКРПОБУТТОРГРЕКЛАМА

дить з моди. Ручне вишивання «гладдю» чи «хрестиком» та машинне завжди прикрашає наш одяг.

А якої неповторності надають жіночому вбранню декоративні квіти. Як пасує до костюму чи вечірньої сукні ромашка чи жоржина, букетик фіалок, чи ніжні пелюстки троянди. А весільний віночок, чи капелюшок завжди прикрашають найніжніші білі квіти.

У ательє № 1, що по вул. Леніна, 8, та ательє № 11, яке знаходиться в будинку побуту «Інгул», виконують ваше замовлення на виготовлення декоративних квітів, зроблять красиву, модну вишивку.

Усі ательє Кіровограда приймають замовлення на пошиття костюмів для колективів художньої самодіяльності. Нині замовлення будуть виконані в стислі строки. Тож, радимо не чекати весняно-літнього сезону, коли ательє будуть перевантажені роботою.

Запрошуємо до демонстраційного залу.

ДО ВІДОМА МЕШКАНЦІВ МІСТА

Кожного третього четверга місяця о 18-й годині у демонстраційному залі будинку побуту «Інгул» влаштовуються демонстрації весняно-літнього та осінньо-зимового асортименту. По закінченні показів — розпродаж моделей.

Сезонний розпродаж всього асортименту одягу і тканин проводиться на Центральному ринку в спеціальних павільйонах.

УКРПОБУТТОРГРЕКЛАМА.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

БК 01420.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Індекс 61103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів робітничої молоді та внутрішньогосподарського життя, сільської молоді — 2-46-57; пропаганди, листів і масової роботи — 2-45-36; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Зам. № 670. Тираж 57 400.